

Ny klubb, ny tidning

EN MÅNDAGKVÄLL I SEPTEMBER förra året tog jag för första gången steget ner för trappan till källarlokalen på Tavastgatan 26B. Jag som inte hade tränat aikido på över två år hade snubblat över Studentföreningens idrottskatalog och fått syn på Iyasakas adress. Vore kul att prova igen, tänkte jag. Med ett års erfarenhet skulle man väl klara nybörjarpasset. Eller? Det dröjde inte länge förrän jag stod där som alla andra och bände och drog och kränglade mig igenom alla möjliga och omöjliga tekniker. Naturligtvis hade jag glömt det mesta. Så mycket för min erfarenhet. Jag var ohjälpligt nybörjare. Men till saken hör att ska man vara nybörjare på något så ska det vara aikido. Hur tryggt det än kan kännas att hänga på grundpassen med dem som kan lika lite som en själv så kommer man inte undan de där-i-svarta-byxor-som-kan-jättemycket. De är nämligen också där och tränar, vilket är en strålande idé. Att varje pass få se och lära av högre graderade blir en ständig inspirationskälla till att fortsätta träna och utvecklas. Sedan är det ju ganska trevligt att lära känna inte bara sin grupp utan resten av klubben också. Vilket man också lätt gör om man bidrar med något till Iyasakabladet! Efter ett litet uppehåll är nu tidningen tillbaka och vi hoppas förstås att alla som är intresserade vill vara med och skapa den. Om du vill skriva, illustrera, fotografera eller har någon idé om vad du skulle vilja läsa i Iyasakabladet så hör av dig till

ibladet@iyasaka.se

Vi ses på mattan!

Johanna Lindquist

Kobayashi sensei

Text: Catarina Thepper
Bild: Iyasakas bildarkiv

ALLA SOM TRÄNAT FÖR Kobayashi sensei vet hur viktigt det är att vara vaken under hans pass. Plötsligt är det du som står i fokus för uppmärksamheten och ska visa upp en teknik. Oavsett om du är högt eller lågt graderad.

DET OPRENTIÖSA sättet att instruera är kanske Kobayashis största kännetecken. Han är i ständig rörelse över mattan under ett träningspass, vilket är imponerande inte minst med tanke på att han blir 69 år i höst. Som en räddande ängel dyker han upp, precis när din teknik känns som mest komplicerad, alltid beredd att ordna upp härvan av tilltrasslade armar och ben. Instruktionen kommer handgripligen. Få ord används. Och plötsligt klarnar det. Att Kobayashi byter roll med eleverna och själv bli till den uke som

Yasuo Kobayashi sensei utanför gamla Hombu dojo i Tokyo.

ska kastas hör också till vanligheterna. Nybörjaren har alltid haft en speciell plats i Kobbes hjärta. - När jag började instruera hade jag lagt märke till att många lärare bara brydde sig om de höggraderade eleverna. Jag insåg att någon behövde ta sig an nybörjarna, säger han.

KOBAYASHI SENSEI BÖRjade sin egen budokarriär med att träna judo. Han hade tränat i tio år när en vän från universitetet tjatade med honom för att titta på något nytt och spännande – aikido. I den nya dojon blev han genast fascinerad. - Det var väldigt annorlunda jämfört med judon. Jag såg många bli kastade med stor lätthet, säger han. Sedan följde arton år av hård träning på mytomspunna Hombu dojo i Tokyo. Då var ännu aikidons grundare O Sensei huvudinstruktör på klubben. Kobayashi och de andra eleverna följde ett strikt schema av hårt arbete, varvat med tre träningspass om dagen.

INSTRUKTIONERNA VAR ofta svärbegripliga. Ibland satt de på mattan och lyssnade till halvtimmeslånga filosofiska utläggningar. Nybörjaren Kobayashi hade svårt att hänga med och lärde sig genom att noga studera O Senseis rörelser.

- Värst var det om vintern då vi fick sitta länge på det kalla golvet. Jag hade en stor och tjock hakama för att klara kylan, berättar han. Som ushi-deshi (en elev som bor i dojon) gick han upp halv fem på morgonen för att städa. Han hade också till uppgift att tvätta alla dräkter med tvål och vatten. Tvättmaskiner fanns visserligen, men var ännu för dyra att köpa. Sammanhållningen mellan ushi-deshi på Hombu dojo blev samtidigt mycket god. Idag är många av

glömmer inte nybörjaren

Kompisgänget från Hombu dojo spriddes över världen. Kobbe står i centrum av bilden, den som alla hänger på. Närmast t v står Arai sensei, th Tamura sensei (Frankrike), Chiba sensei (Storbritannien), Yamada sensei (USA), överst Sugano sensei (USA).

Kobayashis forna klubbkompisar kända namn med egna aikidoverksamheter runt om i världen.

KOBAYASHI SENSEI VAR en av de första av O Senseis elever som fick starta egen dojo i Tokyo. Vid den tiden var det kontroversiellt. Efter andra världskriget var all kampkonst i Japan i princip förbjuden av amerikanerna. I praktiken tränades ändå aikido på några få ställ-

len. Hombu dojo var ett av dem, och det kejsrerliga universitetet Meiji i Tokyo ett annat. Den unge Kobayashi instruerade på båda ställena. Behovet av en ny dojo växte år 1969 då universitetet stängdes på grund av studentoroligheter. Studenterna förlorade därmed sina träningsmöjligheter och frågade Kobayashi om han inte kunde hjälpa till. Så föddes Kodaira dojo. Kobayashi-systemet har nu över hun-

dra aikido dojo spridda över Japan. Vid graderingstillfällen brukar Kobayashi sensei hyra hela Hombu dojo, idag en stor och modern byggnad i sju våningar. Fyrahundra av hans graderande elever fyller tre av våningarna.

PÅ SEXTIOTALET började Kobayashi Sensei resa utomlands för att träffa sina träningskamrater från förr. 1977 kom han för första gången till Sverige efter inbjudan av Ichimura sensei. Urban Aldenklint var med på lägret och kom att uppskatta hans träningsmetodik, vilket så småningom ledde till samarbetet med Iyasaka aikidoklubb. Idag befinner sig Kobayashi på resande fot i två månader varje år för att besöka ett pärlband av adopterade dojos runt om i världen. Humor och tålmod finns alltid med i bagaget. - Jag tröttnar aldrig på att instruera. Jag är lycklig med det här livet, säger han.

K o b a y a s h i o c h O ' S e n s e i

Kobayashi har ofta berättat om tiden och ushi-deshi på Hombu dojo. Följande citat är från en intervju med Kobayashi ur skriften "Aikido och fred" av Toshikazu Ichimura, övers. Urban Aldenklint.

"Jag fick ofta vara hans (O Senseis, red. anm.) assistent. När jag stod framför honom blev jag många gånger paralyserad av hans blick. Det blixtrade om hans ögon och jag kände det

som om jag skulle falla genom golvet. En gång grep jag hans skägg hårt när jag attackerade honom. Han blev ursinnig och vispade till mig med all kraft. Han sade "du är ett bortskämt och oomtänksamt barn" Han var mycket arg. Han var dock en snäll man, inte alls sträng. När vi alla drack te tillsammans och lyssnade på vad han berättade, så var han alltid mån om att dela upp kakorna mellan oss, om det fanns sådana att äta. Han hade också ett gott sinne för humor."

Ordförandes ord

LÖRDAGEN DEN 22:A MARS blev historisk i svensk budohistoria. På Svenska Budoförbundets årsmöte beslöts att utöka förbundet med icke asiatiska kampsporter. Sålunda valdes Capoeira (brasilianskt) och Kickboxning (amerikanskt ??) in i förbundet. Ett namnbyte till SVENSKA BUDO- OCH KAMPSPORTFÖRBUNDET blev en naturlig följd av invalen.

DEBATTERNA KRING dessa frågor var ovanligt bleka, kanske p g a Erik Åsbrinks pondus. Det märks att han varit finansminister. Han driver verkligen sina frågor medvetet och hårt. Frågan är om han satsar för hårt på förbundets utvidgning som till viss del sker på bekostnad av vår budo-identitet, som är viktig och som bland annat uttrycker vår särart. Precis som idrottsminister Mona Sahlin sa i sitt tal till årsmötet så har Budon en rad moraliska och etiska

ill: Andreas Fredin

“Frågan är om han satsar för hårt på förbundets utvidgning som till viss del sker på bekostnad av vår budo-identitet”

värderingar som inte nödvändigtvis hittas i andra kampsporter. Troligen blir resultatet att vi måste vara tydligare i vår profilering för att inte sammanblandas med sånt som vi annars inte har någon värdegemenskap med.

TYDLIGARE PROFILERING VAR OCKSÅ EN AV

de punkter som det pratades om när nästan alla instruktörerna i Iyasaka hade "brainstorm" större delen av söndagen den 23:e mars.

Det finns många som tror att detta är en affärsverksamhet och faktiskt inte riktigt kan ta till sig att vi alla jobbar ideellt i denna idrottsförening. Massor av andra tankar och ideer dök upp på mötet. Allting sammanställdes och just nu yttrar sig varje instruktör skriftligen om det hela. Sedan tar styrelsen itu med att försöka realisera det som går att genomföra.

SÅ EN DEL ÄNDRINGAR i klubben blir det med säkerhet, men så har det ju alltid varit.

I övrigt är våren här och eftersom många blir allergiska utomhus så är detta en perfekt tid att stänga in sig i en källare med sina vänner och idka aikido med sina kamrater. Så tveka inte, ös på!

eder ordförare Ubbe

Sugano sensei till sjukhus

Vi på Iyasaka aikidoklubb sänder alla en tanke till Sugano sensei som tvingats amputera sin fot nyligen på grund av komplikationer kring hans diabetes. Enligt hans läkare kommer han med hjälp av protes att kunna fortsätta undervisa i aikido.

Under åttiotalet var Sugani sensei bosatt i Belgien och kom att betyda mycket för svensk aikidos utveckling i allmänhet och för Iyasaka aikidoklubb i synnerhet. Vi önskar honom en god bättring.

IYASAKA BLADET

AIKIDOKLUBBENS EGEN TIDNING

Första mötet blev en kick

text: Per Wallvide

bild: Magnus Hartman

IYASAKA BLADET GAV mig i uppdrag att skriva om mitt första möte med Kobayashi sensei. Med pannan i djupa veck försöker jag dra mig till minnes.

MITT ALLRA FÖRSTA läger var faktiskt för Kobayashi. Det är nu lite drygt 6 år sedan som jag som nybörjare, eller mer nybörjare än vad jag är idag, blev övertalad att gå på ett läger med Iyasakas japanska huvudinstruktör. I mina ögon den riktigt höga läraren. Man kände sig ju inte direkt redo att gå på ett stort läger där en sensei med graden 8 dan skulle undervisa. Hur skulle han vara mot oss nybörjare som inte kunde något? Vi skulle nog bara vara i vägen för honom och alla de andra högt graderade aikidokas, tänkte jag. Men hur det än var så stod jag där ändå bland nybörjarkompisar och nya ansikten och såg när sensei klev in på mattan ledigt och avslappnat för att sätta igång lägrets första pass. Det var ingen speciell ceremoni utan mer raka puckar.

VI VÄRMDE UPP som vanligt, vilket kändes bra, det var liksom bekant, man hängde med. Teknikerna blev det värre med. Hur var det med foten och armarna? Och just det, man skulle visst snurra också.

Men allt detta ordnade sig på något sätt tack vare hjälpen man fick från sin träningspartner och av en glad sensei som aktivt gick runt och kände på sina

Reder ut härvan. Kobayashi sensei instruerar på Iyasaka aikidoklubb 1988.

elever. Både på nybörjare och svartbälten. Och inte nog med det, han pekade ut mig att assistera en teknik. Jag, en nybörjare!

DET TOG LÅNG TID innan jag vågade mig upp. Han pekade nog på någon bakom mig, tänkte jag. Men nej då, upp och gör ikkyo på stående fot. Det var en liten kick, faktiskt. Kobayashi anpassade träningspassen under lägret på så sätt att alla hängde med. Om det var vapenträning så delade han upp träningsgruppen. Jag kom ihåg att vi nybörjare bland annat fick träna 20 grundtekniker medan de andra tränade kumi jo. Hela tiden återvände han till oss nybörjare och kol-

lade hur det gick för oss. Gav oss nya kluriga övningar om det behövdes. LÄGRET RULLADE PÅ ganska fort med dan-graderingar och naturligtvis fest på lördagskvällen. Jag kommer ihåg att jag somnade gott på söndag eftermiddag, lite öm av all träning som man inte direkt var van vid. Trött av ren fysisk ansträngning. Sammafattningsvis var lägret jättekul och hade en bra stämning.

